

ἔκδοσις ἐστὶν ἐπιτομὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ πρωτοτύπου, ὕπερ ἐξεδόθη τῷ 1619 μετὰ λατινικῆς μεταφράσεως ὑπὸ τὸν τίτλον. — Apostolii paremiæ nunc demum, post epitomen Basiliensem, integræ cum P. Pantini versione, ejusque et doctor. notis in lucem editæ. Lugd. Batavorum Elzevir. 1619. ἀνετυπώθησαν δ' ἐν 1653).

— Περὶ ῥητορικῆς. (ἐξεδόθη ὑπὸ Ἀλλατίου μετ' ἄλλων ἐν Ῥώμῃ 1643).

— Μονωδία ἐπὶ θανάτῳ Ἰωάννου Παλαιολόγου τοῦ αὐτοκράτορος.

— Στίχοι ἠρωϊκοὶ, καὶ ἱαμβικοὶ, καὶ ἔλεγειακοὶ εἰς διαφόρους ἑορτάς.

— Πολιτικοὶ στίχοι ἐγκωμιαστικοὶ Βατραχομουμαχίας.

— Περὶ ἔκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατὰ Λατίνων.

— Προσφώνημα εἰς τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον.

— Ὁμολογία τῆς αὐτοῦ πίστεως ὑποπτεουμένης.

— Ἐπιστολαὶ πρὸς Μανουὴλ Χρυσολωρὰν, Πλήθωνα, Βητσαρίωνα, Μανουῆλον, Ἰωάννην Ἀργυρόπουλον, Μάρκον Μουσοῦρον, Ἄγγελον, Ἀμιρούτζην, Μιχαὴλ Μάρουλλον, Ἡσαΐαν, Δαρεῖον, Γαβριήλ, Πατρίκιον, Λαόνικον Χαλκοκονδύλην, Ἰωάννην Χρυσολωρὰν, Πέτρον Καλέργην, Παχώμιον, Νικόλαον, Κυρίνον, Θωμάν, Ἀνδρόνικον, καὶ ἄλλους (¹).

— Disceptatio adversus eos qui occidentales orientalibus superiores esse, contendebant, quod philosophiam et in declarando modo generationis Christi.

Πρὸς δ' ἔγραψε — Συλλογὴν ἀποφθεγμάτων, ὡς λέγει ὁ υἱὸς τοῦ Ἀριστοβουλος· « Ἐφ' ἣν (τὴν Ἰωνιάν) πολλὴν σπουδὴν ὁ ἐμὸς πατὴρ κατεβάλλετο· τὰς γὰρ διατριβάς ἐν Ῥώμῃ πάλαι ποιούμενος Γασπάρει τῷ αἰδεσιμωτάτῳ ἐπισκόπῳ τοῦ Ὄσμου συναγωγὴν παροιμιῶν συνῆναι ὑπέσχετο. Ἀρξάμενος δὲ τῶν παροιμιῶν συνεπεμνήσθη καὶ γνωμῶν, ἀποφθεγμάτων τε καὶ ὑποθηκῶν ἀρχαιοτάτων καὶ σοφωτάτων ἀνδρῶν· ἀδελφὰ γὰρ ἀλλήλοις εἰσι παροιμιαί, καὶ γνῶμαι, καὶ ἀποφθέγματα ».

Ἀνδρόνικος Κάλλιστος.

Γεννηθεὶς ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἀνετράφη ἐν Βυζαντίῳ (²)· μετὰ τὴν ἄλωσιν προσφυγὼν εἰς Ἰταλίαν ἐδίδαξε τὰ Ἑλληνικὰ κατὰ πρῶτον ἐν Βολωνίᾳ (1464), ὕστερον ἐν Ῥώμῃ (1469)· ἐντεῦθεν μεταβάς εἰς Φλωρεντίαν (³) ἐδίδαξεν ἐπιτυχῶς ἐπὶ τινα ἔτη κατ' ἰδίαν εἰς πολυαριθ-

(¹) Miller, Catalogue de l'Escorial, σελ. 71—2.

(²) Ὁ Βολατερράνος (Comment. Urban. XXI, σελ. 773) τὸν λέγει ῥητῶς Θεσσαλονικεῖα· ὁ δὲ Φίλελος Βυζάντιον· ἀλλ' ὁ αὐτὸς γράφων τῷ Γαζῆ λέγει ἐκεῖνον συγγενῆ (necessarium) τούτου· τὸ πιθανώτερον, ὡς παραδέχεται ὁ Βαϊρνερος, εἶνε ὅτι γεννηθεὶς ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀνετράφη ἐν Βυζαντίῳ. Ὁ Κάλλιστος συγγέεται ὑπὸ Νωδαίου, Μορερίου, Ρουλαίου καὶ ἄλλων πρὸς Ἀνδρόνικον τὸν Δαλματόν.

(³) Ὁ Φραγγίσκος Βαρχιένσιος καταλέγει τὸν Κάλλιστον μεταξὺ τῶν ἐν Φλωρεντίᾳ δημοσίᾳ διδασκάντων.